

næmlig, at der er en naturlig Pligt, en naturlig juridisk Pligt for Arbeidsgiveren til at bære Forsikringspræmien mod Ulykkestilfælde for den hos ham tjenende Arbeider. Naar Principet opstilles paa den Maade, nærer jeg Tvivl, om Rigtigheden af det kan anerkendes. Det Synspunkt, hvorunder jeg har set Lovforslaget, og fra hvilket jeg ønsker det betragtet, er et andet. Jeg har villet lægge til Grund samme Betragtning som for Sygekasseloven, maaste er Kredsens mere begrændset, men Tendentien er den samme, næmlig den, at der her er Spørgsmaal om at hjælpe Smaakaarsfolk, naar de have vist Villie til Selvhjælp, hjælpe dem med Tilflugt fra det Offentlige. Jeg indrømmer, at den rigtige Konsekvents deraf er at gjøre det ved Hjælp af en Skat, og jeg kunde anføre Grunde — jeg har ikke villet udvikle dem nærmere her, fordi dette, som sagt, vilde føre ind paa en akademisk Diskussion — hvorfor jeg mener, at indenfor visse Kredse kan denne Skat lægges paa Arbeidsgiverne. Nu spørger jeg: hvilket af disse Standpunkter er det, der er udtrykt i Lovforslaget? Den ærede Minister mener, at det er hans Standpunkt. Det bestrider jeg for en væsentlig Del, thi det er kun for et begrændset Omfang, at den høitærede Ministers Standpunkt er kommet ind i Lovforslaget. Der er en altfor absolut Forskjel paa den Maade, hvorpaa Lovforslaget behandler Landbruget og Industrien, til at man tør sige, at paa begge Omraader er det af Ministeren opstillede Princip gjort gjældende. Saaledes om Ordningen er for Landbruget, er det en ren Fiktion at tro, at det er Arbeidsgiveren som saadan, der betaler; der paalægges en Skat paa Hartkornet. Det er ganske i Overensstemmelse med det Synspunkt, jeg hæveder, at det er en Skat, ved hvilken man kan tilveiebringe Midler til at komme de Smaatillede i dette Erhverv til Hjælp i Ulykker, der ramme dem under Arbeidet. Det er dette Synspunkt, som i en Retning har givet sig tilkjennde i Lovforslaget, og hvis Konsekvents den ærede Minister nu i sit sidste Foredrag drog i en anden Retning, næmlig, at det paa dette Omraade kan være ganske ligeegyldigt, om de Paagjældende have arbeidet for Andre eller for sig selv! Jeg skal bemærke, hvad ogsaa det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) ved, at jeg under Udvalgsforhandlingerne var tilbøielig til at erkjende, at den Konsekvents, han paa dette Omraade har draget, er fuldstændig rigtig. Enten maa man tage den Konsekvents eller, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) siger: Vi holde alene ved Industrien paa

det Synspunkt, der ligger til Grund, og udstemme Landbruget. Af de to Principer ligger det af Ministeren foresøgte Synspunkt til Grund, hvor Taksen er om Industrien, men ikke ved Landbruget, og det vil aldrig komme til at gjøre det, naar denne Konsekvents tages, som Ministeren nu har taget, næmlig, at det ikke kommer an paa, om de Bedkommende arbeide for Andre. Nu har min Tanke været, at man kunde gaa til at udvide Lovforslaget saaledes, at saa meget som muligt det for Landbruget til Grund lagte Synspunkt kunde gjøres gjældende. Derfor kom man til i Udvalget at ønske, at en Afdeling i Forsikringsanstalten for den frivillige Forsikkring kom til Anvendelse ogsaa i Industrien, saaledes at ogsaa de i Industrien beskæftigede Personer, der arbeide for sig selv, og ikke have Lønnet Arbeide hos Andre, kunne komme til at nyde Godt af Loven og nyde Godt af den Statsgaranti, som naturligvis i dette Tilfælde maatte gives; nyde Godt af de Medfættelser i Præmier, som man efter Tid og Omstændigheder senere kunne komme til at give dem. Naar Sagen ses fra det Synspunkt for Landbrugets Bedkommende, som det ærede 3die Medlem for 11te Kreds først har formuleret, og som ogsaa meget godt kan forsvares, og som den ærede Minister nu har accepteret, er der for dets Bedkommende ingen Grund til ikke at sige: ja men kun, hvis disse Personer have sørget for Sygeforsikkring, for saa vidt den er mulig. Hvorvidt man med Kommissionen, hvis Arbeide ligger til Grund for Forslaget, skulde aabne Mulighed for dem, der ikke ere i Stand til at forsikre sig ved Sygekasser, til at opnaa de samme Goder ad extraordinær Veie, er ganske vist et Spørgsmaal, som kan opkastet. Grunden, hvorfor Udvalget ikke har ment at burde behandle det, var fordi man i Virkeligheden ventede og ogsaa har Grund til at vente, at en saadan Lov, som den vi haabe, vil blive Resultatet af Forslag om Sygekasser, vil give disse et saa vægtigt Stød fremad, at der efter nogen Tids Forløb ikke vil være et Sted i Landet, hvor der ikke er Afgang til Sygekasser. Dette er et underordnet Spørgsmaal, som i ethvert Tilfælde kan tages under Overveielse. Alt saa ligeoverfor Forslaget og bortset fra alle theoretiske Meningsforskjelligheder, bliver det Opgaven at se, hvorvidt man paa Vast af det, Lovforslaget har tilbudt, kan komme til Overenskomst, trods forskjellige Opfattelser og trods forskjellige Udgangspunkter. Det mener jeg endnu bestandig er muligt, naar man vil tage Konsekventerne af de Synspunkter, som Lovforslaget inde-